

Ἡ Αἰμιλία, δισταύσασα ἐπὶ μικρόν, εἰσ-
ῆλθε καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔνθα
οὐδεὶς ὑπῆρχεν. Ἐστράφη πρὸς τὴν Πουλ-
χερίαν. ἀλλ' αὕτη θορυβῶδως γελῶσα ἐρ-
ρίφθη ἐπὶ τινος διβανίου.

— Ἀ! ἄ! ἀνέκραξε, δεσποινὶς Σου-
σά, εἶμαι κατευχारीστημένη ἐκ τῆς ἐπι-
σκέψεώς σας!

Ἡ Αἰμιλία ἀνεσκίρτησεν ἀκούσασα
προφερόμενον τ' ὄνομά της.

— Πῶς! εἶπεν ὠχρίῶσα, μὲ γνωρί-
ζετε;

— Βεβαίως σὰς γνωρίζω, υπέλαβεν ἡ
Πουλχερία, ἥ ἡ ζηλοτυπία ἐξηγέρθη σφο-
δρωτάτη. Ἐκπλήττεσθε; Ἐν τούτοις εἶνε
φυσικόν, ἀφοῦ εἶμαι ἡ ἐρωμένη τοῦ ἀδελ-
φοῦ, νὰ γνωρίζω τὴν ἀδελφήν...

Ἡ Αἰμιλία ἠτένισε τὴν Πουλχερίαν
περιφρονητικῶς.

— Δὲν σὰς ἀρέσκει φαίνεται αὐτό, ἐξ-
ηκολούθησεν αὕτη, λυποῦμαι πολὺ· ἀλλὰ
ἡ οὕτως ἢ ἄλλως εἶσαι σχεδὸν γυναίκα-
δέλφη μου, ἀγαπητὴ δεσποινὶς... ἐξ ἀρι-
στερᾶς χειρός... ἀλλὰ τί σημαίνει, εἴμε-
θα πάντοτε συγγενεῖς... ὥστε μὴ μοῦ κά-
μνετε τὴν ὑπερήφανον... Ἐλα! κάμετέ
μοι τὴν εὐχάριστησιν νὰ καθήσετε πλη-
σίον μου.

Ἡ δεσποινὶς Σουσά τρέμουσα καὶ ἔμ-
πλεως ὀργῆς ἐκινήθη ἐν ἀπέλθῃ. Ἀλλ' ἡ
Πουλχερία ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ τῇ ἐκώ-
λυσε τὴν διάβασιν.

— Ἀ! ὄχι! εἶπε δι' ὕφους σχεδὸν ἀ-
πειλητικοῦ, δὲν θὰ φύγετε τοιοιτοτρό-
πως. Πρέπει νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον.
Μείνατε...

— Ἀφήσατέ με νὰ ἐξέλθω... ἄλλως θὰ
καλέσω εἰς βοήθειαν, εἶπεν ἡ Αἰμιλία πει-
ρωμένη νὰ φύγῃ.

— Φωνάζατε ὅσον θέλετε, ἀπήντησεν
ἡ Πουλχερία· δὲν θὰ φύγετε ἂν δὲν μὲ ἀ-
κούσετε.

Καὶ ἐπανάφερν αὐτὴν βίᾳ εἰς τὴν αἰ-
θούσαν.

— Ἀ! μοὶ προξενεῖτε πόνον, ἀνέκρα-
ξεν ἡ Αἰμιλία... εἶσαι ἀθλία!

Ἡ Πουλχερία ἔστη ἐνώπιόν της, ὀρ-
γισμένη καὶ τρέμουσα.

— Ἀ! εἶμαι ἀθλία, ἐπανάλαβε καὶ
αὕτη... διότι εἶμαι ὠραιότερα ἀπὸ σέ,
ἀλήθεια; διότι διὰ τῆς καλλονῆς μου προσ-
ελκύω, ἐνῶ σεῖς, ἔντιμοι γυναῖκες, δὲν τὸ
κατορθόνετε! Ἄς εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν·
ἐὰν διὰ νὰ ζήσετε, εἴχατε μόνον τὴν καλ-
λονὴν σας ἢ τὴν ἐργασίαν σας, θ' ἀπεθνή-
σκετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον...

— Ἐξακολουθήσατε, κυρία, εἶπεν ἡ
Αἰμιλία περιφρονητικῶς, σὰς ἀκούω.

— Ὡ! ναί! μὲ ἀκούετε... καὶ γνω-
ρίζετε ὅτι ὅσα λέγω εἶνε ἀληθῆ. Ἐγὼ
εἶμαι ἀθλία... τὸ εἶπατε... διότι ἔχω ἐ-
ραστὴν τὸν ἀδελφόν σας. Σὺ ὅμως πταί-
εις, ἔντιμος κόρη, διότι μοὶ ἀφῆρπασες
τὸν ἐραστὴν μου.

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία, σὰς...

— Ἀλλὰ βεβαίως. Προσποιεῖσθε ὅτι
ἐκπλήττεσθε! ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀφῆρπασατε
τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ;... Ἀ! ἐρυθρι-
ατε!... Εἶνε λοιπὸν ἀληθές; Βλέπετε

λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ἔντιμον αὐτό, τὸ ὁ-
ποῖον κάμνετε....

— Τολμάτε, ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, νὰ
εἴπητε ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ....

— Βεβαίως τολμῶ νὰ τὸ εἶπω καὶ εἰ-
μαι βεβαία ὅτι δὲν ἀπατῶμαι!... Ἀ!
ἀρκετὰ υπέφερα... διότι τὸν ἡγάπων αὐ-
τὸν τὸν ἄθλιον, τὸν δολοφόνον!... Τώρα
τὸν ἀποστρέφομαι... Κρατήσατέ τον, σὰς
τὸν ἀφίνω!

— Θὰ μὲ ἀφήσετε τέλος πάντων νὰ
ἐξέλθω; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἐξαλλος ἐκ
τῆς ὀργῆς.

— Μετ' ὀλίγον. Μίαν λέξιν ἀκόμη, ἀ-
νέκραξεν ἡ Αἰμιλία...

— Κυρία!

— Λοιπὸν τί; αἱ ἀντιζηλῖαι μας παρ-
ῆλθον, ἔπειτα μεταξὺ γυναικαδέλφων!...
Στοιχηματίζω ὅτι ἤλλατε νὰ συμβουλευ-
σετε τὸν Ἐμερῦ. Ἠπατήθητε εἰς τὴν θύ-
ραν· εἶνε ἀστείον τοῦτο. Ἀνέλθετε ἐν πά-
τωμα ἀκόμη καὶ θὰ τὸν εὑρετε. Καλὴν
ἐπιτυχίαν!

Ἡ Αἰμιλία ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν
τῆς αἰθούσης.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔκρουσέ τις
τὸν κώδωνα.

Αἰσχυρομένη νὰ εὑρεθῇ ἐν τῇ κατοι-
κίᾳ ἐκείνῃ, ἐσταμάτησεν. Ἡ Πουλχερία
ἠνόνησε τὸν δισταγμὸν της καὶ ἐκάγχασε.

— Κυρία, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Αἰ-
μιλία ὅλη τρέμουσα, κρύψατέ με διὰ μίαν
στιγμὴν.

— Ποσῶς, εἶπεν ἡ Πουλχερία. Πῶς
λοιπὸν! εἶνε κρῖμα νὰ κρύπτῃ τις τὰς ὡ-
ραίας δεσποινίδας... Εἶνε τιμὴ δι' ἐμέ καὶ
εὐχάρισταις νὰ δείξω ὅτι ἔχω ἐντίμους
κυρίας μεταξὺ τῶν φίλων μου.

Καὶ ἀνέκραξε πρὸς τὴν θαλαμηπόλον
της:

— Ἰουλίᾳ, ἀνοιξε τὴν θύραν καὶ ἄς
εἰσέλθῃ ὅποιος καὶ ἂν εἶνε.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη καὶ ὁ
Λαυρέντιος Δαλισιέ ἐφάνη.

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Τοιοιτοτρόπως, ὅταν ὁ ἀνακριτὴς τυ-
πικῶς τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ ὀνόματός
του, ἡσθάνθη ἐν τῷ νῷ αἰσθημα ἀντιστά-
μενον εἰς τὴν ιδέαν νὰ τὸ δηλώσῃ, διότι
οὕτω θὰ καθίστα γνωστὴν τὴν θέσιν τῆς
μητρὸς του καὶ οὐδέποτε ὁ νεαρὸς φοιτη-
τῆς θὰ ἠνείχετο νὰ διαπράξῃ πρᾶξιν, ἥς
αἱ συνέπειαι δὲν θὰ ἐκπλήττουν βεβαίως
τὴν ὑπόληψιν τῆς Νίνας, οὐχ ἦττον θὰ
ἐπέφερον ταραχὴν ἐν τῷ βίῳ τῆς ὠραίας
Μαριῶν.

Νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἡ μάλλον τὸ
τῆς μητρὸς του; Ποτέ! Ἡ ὑπαρξὶς ταύ-
της θὰ προεκάλει ἐρεύνας περὶ τῆς κατα-
γωγῆς της.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἠγνόει ὅτι θ' ἀνεζήτουν
πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τῆς κυρίας Μα-
ριῶν καὶ ἐπειδὴ συνελήφθη ἐν τῇ ιδίᾳ του
κατοικίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τῶν Μπατινιόλ,
ἐνόμισε καλὸν ν' ἀφίσῃ τὴν δικαιοσύνην
πλανωμένην ἐπὶ τῆς ἐνδείξεως ταύτης·
οὕτω δὲ ἡ δυστυχὴς μήτηρ του δὲν θὰ ἔ-
βλεπεν αὐξανόμενας τὰς συμφορὰς της,
μόνος δὲ αὐτὸς θὰ ἐξηκολούθει νὰ γνω-
ρίζῃ τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅπερ ὅμως προ-
ετίμα νὰ μὴ ἐμάνθανεν.

Ἀπασαί αἱ σκέψεις αὗται διήλθον τοῦ
πνεύματος τοῦ νεανίου εἰς διάστημα ὀλί-
γων δευτερολέπτων.

Ὁ κύριος Περνελὲν, μὴ δυνάμενος νὰ
μαντεύσῃ τὴν φύσιν τῶν σκέψεων ἐκεῖ-
νων, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς βραχείας ταύτης
σιωπῆς συμπεράσματα ἱκανῶς δυσάρε-
στα διὰ τὸν κατηγορούμενον, ὃν ὑπο-
πτεύθη ἀποπειρώμενον ἴσως νὰ ὀχυρωθῇ
ὅπισθεν ψευδωνύμου· ὅθεν ἐπανάλαβε τὴν
ἐρώτησιν:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Μάξιμος. Δὲν ἔχω ἄλλο ὄνομα.

— Ἀ! εἴθε ἀγνώστων γονέων;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πόσων ἐτῶν εἴθε;

— Εἴκοσι ἐνός.

Ἀγνώστων γονέων... εἴκοσι ἐνός ἔ-
τους... ὁ κύριος Περνελὲν ἀνεσκίρτησε·
τόσων ἐτῶν θὰ ἦτο καὶ ὁ υἱὸς του.

— Τί ἐπαγγέλλεσθε;

— Εἶμαι φοιτητὴς τῆς νομικῆς.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐφυλλομέτησεν ὀλίγον
τὴν δικογραφίαν· μεθ' ὃ ἐξηκολούθη-
σεν:

— Ἀπὸ τίνος χρόνου δὲν ἐργάζεσθε
τακτικᾷ, παρхамελεῖτε τὰς μελέτας σας,
καὶ σπανίως φοιτᾶτε εἰς τὸ Πανεπιστή-
μιον.

— Δὲν γνωρίζω, κύριε ἀνακριτά, ἐν
τίνι δικαιώματι μοὶ ἀπευθύνετε αὐτὴν
τὴν ἐρώτησιν.

Ὁ κύριος Περνελὲν ἐξεπλάγη, οὐχὶ τό-
σον διὰ τὴν ἀπάντησιν, ὅσον διὰ τὸ ὕ-
φος, μεθ' ἧς αὕτη ἐλέχθη.

— Ἀγνοεῖτε, κύριε, ὅτι ὁ νόμος μοὶ
παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἀπευθύνω
πᾶσαν ἐρώτησιν;

— Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμέ παρέχει τὸ δι-
καίωμα ν' ἀπαντήσω, ἐὰν θέλω. Δὲν ἀ-
παντῶ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις οὐδε-
μίαν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν κατηγορίαν.

— Ὡστε ἀρνεῖσθε ν' ἀπαντήσετε;

— Μάλιστα.

Ὁ δικαστὴς διέταξε τὸν γραμματέα νὰ
σημειώσῃ τὴν παρατήρησιν ταύτην.

— Πλανᾶσθε, κύριε, ἐὰν νομίζετε ὅτι
ἡ ἐρώτησίς μου εἶνε περιττή· τώρα θὰ
σὰς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον· ποῖοι εἶνε οἱ
πόροι τοῦ βίου σας;

— Ἐχω μικρὰν περιουσίαν.

— Εἴθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποίας προσάγετε ἀποδείξεις πρὸς
ἐπιβεβαίωσιν τούτου;

— Ἀλλὰ... χωρὶς νὰ ἦμαι πλούσιος,
ἔχω πῶς νὰ οἰκονομῶ τὰς ἀνάγκας μου.

— Ναί, τὸ γνωρίζομεν· ἀλλὰ δὲν μὰς

έφανερώσατε ακόμη τὰς πηγὰς τῶν πόρων σας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νεανίας ἐσιώπα, ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθησε :

— Κατὰ τὴν γενομένην ἔρευναν εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Μιρομενσίλ κατοικίαν σας, δὲν εὐρέθη τι ἀποδεικνύον τὴν περιουσίαν σας. Μήπως ἔχετε τίτλους ἢ ἄλλα ιδιοκτησίας ἐγγράφα εἰς χεῖρας τρίτου ;

Ὁ Μάξιμος δὲν ἀπεκρίθη.

— Παιζετε, τὸ γνωρίζομεν· εἶπατε προηγουμένως ὅτι εἴσθε ἀγνώστων γονέων· δὲν ἐγνωρίσατε ποτὲ τοὺς γονεῖς σας ;

— Ποτέ !

— Πῶς λοιπὸν ἀνετράφητε ;

— Ἀγνοῶ. Ἐμείνα κεκλεισμένοις εἰς τι ἐκπαιδευτήριον ἐνταῦθα, μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας μου· ἐπλήθυνον τὴν οἰκοτροφίαν μου. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν μου, μοι ἐνεχείρισαν χρηματικὴν ποσότητα ἐπαρκοῦσαν εἰς τὰς ἀνάγκας μου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀποτείνων τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, αἵτινες δὲν ἐνδιέφερον ἀμέσως τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἤρresκον εἰδικῶς εἰς αὐτόν, δὲν ἐνῆργει οὕτω ἐκ συμφέροντος. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν, ἤσθάνετο διὰ τὸν κατηγορούμενον αὐτόν εἶδος ἀντιπαθείας, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Ἡ γαλήνη δὲ τοῦ τελευταίου τούτου τὸν ἐξώργιζεν ὅπως ἰδικαιτέρως, καὶ ὁ κύριος Περνελέν ὑπέσχετο νὰ κατασυντρίψῃ τὴν ἀντίστασιν ταύτην, τὴν ὁποίαν συνήντα καὶ ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ.

Ἐφυλλομέτρησε τὴν δικογραφίαν του, ἀκολουθῶν δ' ἐπανάλαβεν :

— Μάλλω νὰ σᾶς εἶπω τί ἐκάματε ἀπὸ τῆς ἐξόδου σας ἐκ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου.

— Συγγνώμην, κύριε ἀνακριτά, ὑποθέτω ὅτι δὲν προσήχθη ἐνώπιόν σας ὅπως ἐξετασθῶ διὰ τὸ παρελθὸν τοῦ βίου μου. Συνελήφθη ἕνεκα κατηγορίας, πολλὰ δὲ ἡμέραι παρήλθον ἀπὸ τῆς συλλήψεώς μου. Σήμερον μόλις προσεκληθὲν ἐνώπιόν σας καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἠδουκίσαστε νὰ μοῦ εἴπητε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεδόθη ἐνταλμα ἐναντίον μου.

Ὁ δικαστὴς ἔπαυσε νὰ ἀναδιψῇ τὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου του δικογραφίαν· οἱ λόγοι τοῦ κατηγορουμένου τὸν ἐξέπληξαν, διότι δὲν ἦτο συνειθισμένος ν' ἀκούῃ παρομοίας παρατηρήσεις.

— Ἀγνοεῖτε, κύριε, εἶπε μετριάων τὴν ὀργὴν του, ὅτι ἐὰν θέλω, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς στείλω ἀμέσως εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ σκεφθῇτε ὅσον χρόνον ἐπιθυμῶ.

— Ἀναγνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἴσως δικαίωμα σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ καθήκόν σας.

— Ἀρκεῖ· αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶνε πάντῃ περιτταί. Διευθύνω τὴν ἀνάκρισιν κατὰ τὴν θέλησίν μου καὶ εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπαντᾶτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Ὡς πρὸς τὴν κατηγορίαν, τὴν γνωρίζετε· βραδύτερον θὰ τὴν ἐπαναλάβω.

Ὁ Μάξιμος ἐσιώπα.

— Θέλω νὰ σᾶς εἶπω, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς, ποῖον εἶδος ζωῆς διάγετε ἀφ' ἧς στιγμῆς κατέστητε ἀνεξάρτητος, διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν ὀριστικὴν βᾶσιν τῆς καθ' ὑμῶν κατηγορίας. Ἡ ὑπαρξίς σας ἔκτοτε εἶνε καθὼς ὅλων τῶν νέων τοῦ εἵδους σας· τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἴχατε, καθὼς λέγετε, ταχέως κατεξοδεύατε ἐν μεγάλῃ ἀσωτίᾳ. Εἴτα ἡμέραν τινα ἠθελήσατε νὰ λάβετε μίαν θέσιν, ν' ἀκολουθήσετε τοῦτέστι τὸ παρδειγμα τινῶν φίλων σας, καὶ τότε ἐνεγράφητε φοιτητὴς εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν. Ἀλλ' ἡ ἐργασία δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν φύσιν σας καὶ ἐφαίνετο ἀπολύτως ἀντικειμένη εἰς τὰς φιληδόνους ἐξείσεις σας. Ἐντὸς μικροῦ παρημελήσατε τὰς μελέτας τοῦ Κώδικος καὶ τῆς Δικονομίας δι' ἐκείνας τοῦ παιγνιδίου· ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρετύρθητε ὑπὸ τοῦ νέου τούτου πάθους καὶ ἐγκατελείψατε τὰ πάντα δι' αὐτό, καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς δὲν ἦτο ἡ ἀπλὴ εὐχαρίστησις, κατέστη ἀπόλυτος ἀνάγκη καὶ μάλιστα ἐπωφελής. Ἐξῆτε ἐκ τῶν πόρων τοῦ χαρτοπαιγνίου. Εἰς αὐτὰς συνίσταται ἅπασα ἡ περιουσία, ἣν, ὡς λέγετε, κατέχετε. Μήπως ἀπατώμαι ;

— Καθ' ὁλοκληρίαν.

— Τὸ νομίζετε· δυστυχῶς δι' ὑμᾶς ἡ ἄρνησίς σας δὲν εἶνε δεδικαιολογημένη· ἀλλ' ἂς ἐξακολουθήσωμεν. Παρουσιάσθητε εἰς τὴν Λέσχην τῶν «Αῤικόν», ὅφ' ἐνὸς μέλους τῆς Λέσχης ταύτης, τοῦ μαρκησιῦ Κρόλου δὲ Βονεῖλ.

— Μάλιστα, κύριε· ὁ μαρκήσιος εἶνε εἰς τῶν φίλων μου.

— Ἐπηγαίνατε τακτικώτατα κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν.

— Ἐπήγαίνα συχνάκις.

— Ἀπὸ τίνος χρόνου ἐχάνατε πολλὰ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές.

— Τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου ἐπαίξατε μετὰ τοῦ κυρίου Δουβουᾶ, μέλους τῆς Λέσχης· σᾶς ἐκέρδισε πολλὰ ;

— Ναί.

Ὁ κύριος Δουβουᾶ κατέθεσεν ὅτι ἡ ἀπώλεια αὕτη σᾶς ἐλύπησεν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε ἀνακριτά, νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι ἡ ἐρώτησίς σας αὕτη εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν παιδαριώδης, διότι πάντοτε λυπεῖται τις ὅταν χάνῃ.

Ὁ δικαστὴς δὲν ἐξήφθη διὰ τὴν παρατήρησιν, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν :

— Ἐνθυμεῖσθε καλῶς ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπαίξατε μετὰ τοῦ κυρίου Δουβουᾶ.

— Ναί, κάλλιστα.

— Διατί δὲν ἐπεστρέψατε πλέον εἰς τὴν Λέσχην ;

Ὁ Μάξιμος ἀνεσκίρτησεν. Αἱ ἐσπερίδες τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παῦν καὶ αἱ μετὰ τῆς Ἀλίκης συνεντεύξεις του τὸν ἐκώλυον νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν Λέσχην τῶν «Αῤικόν». Ἡδύνατο νὰ προτείνῃ τὸν λόγον τοῦτον ;

— Ἀγνοῶ· βεβαίως ἔνεκεν ἀσχολιῶν θὰ ἐμποδιζόμην νὰ συχνάζω εἰς τὴν Λέ-

σχην, ἐνθα τέλος ἀπὸ τίνος χρόνου δὲν ἤμην τακτικὸς θαμῶν.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐμειδιάσεν.

— Κατὰ παράδοξον τύχην, τὴν τελευταίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν παρευρέθητε εἰς τὴν Λέσχην, ἐπαίχθησαν σημαντικὰ ποσά, ἰδίως δὲ μετὰ τῶν κ.κ. Μαζερὸλ καὶ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Ναί, νομίζω, ναί.

— Ἐνθυμηθῆτε καλῶς· ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ἐκέρδιζεν ἄνω τῶν διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα· καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχασα μερικὰ χιλιόφραγκα παίζας μετὰ τοῦ κυρίου Δουβουᾶ.

— Σημειώσατε καλῶς, γραμματεῦ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀναγνωρίζει ὅτι παρευρέθη εἰς τὸ παιγνίδιον μετὰ τὸν κύριον Μαζερὸλ καὶ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

Ὁ Μάξιμος παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸν κύριον Περνελέν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην. Ἀλλὰ μηδεμίαν κατανοῶν ἐξήγησιν, ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐνθυμεῖσθε κατὰ ποῖαν ὥραν ἐγκατελείψατε τὴν Λέσχην ;

— Ὅχι· κατὰ τὰς ἑνδεκα, ἴσως ἑνδεκα καὶ ἡμίσειαν, δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς.

— Σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ. Ἀνεχωρήσατε κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Μάξιμος.

— Ἀνεχωρήσατε τῆς Λέσχης πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ ;

— Ναί, νομίζω.

— Ἐνθυμηθῆτε καλῶς.

— Ναί, τώρα εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ἀφῆκε τὴν Λέσχην προτοῦ ἀναχωρήσει ὁ κόμης.

— Τὸ ἀναγνωρίζετε ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Μάξιμος, τὸν ὁποῖον ἐξέπληξεν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

— Σημειώσατέ το, κύριε γραμματεῦ, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν μετὰ προδήλου εὐχαριστήσεως.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ἐξηκολούθησεν :

— Ὅρῶ νὰ σᾶς παρατηρήσω, κύριε, ὅτι ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ εἶπεν ὑψηλοφῶνως ὅτι θ' ἀνεχώρει ἐκ τῆς Λέσχης κατὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, οἷονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ κέρδος του· ἅπαντες οἱ παρόντες ἤκουσαν καλῶς τοῦτο, καὶ προσθέτω, ὅτι καὶ ὑμεῖς εἴσθε ἐκ τῶν παρόντων.

— Πολὺ πιθανόν, δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Ἐν τούτοις εἶνε λίαν σπουδαῖον τὸ γεγονός τοῦτο καὶ λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ἐξασθένεισιν τῆς μνήμης σας.

Ὁ νεανίας ἐκρατήθη. Δὲν ἦτο ἄλλως ὁ ἰσχυρότερος.

— Ὅρῶ ἐπίσης νὰ παρατηρήσω, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς σας, προηγηθείσης ὀλίγας στιγμᾶς τοῦ κόμητος, ὁ τελευταῖος οὗτος ἐκέρδιζε σημαντικὸν ποσόν, ἐκέρδιζε διακοσίας πεν-

τήκοντα περίπου χιλιάδας φράγκων εἰς χρυσὸν καὶ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

— Τί...

Αἰφνης ὁ νεανίας ἐννόησε. Μέχρι τοῦδε δὲν ἔβλεπε ποῦ ἔτεινεν ἡ ἀνάκρισις αὐτή, ἥτις τῷ ἐφαίνετο συγκεχυμένη. Νῦν κατενόει ὑφ' ἐκάστην τῶν ἐρωτήσεων τοῦ κυρίου Περνελέν παγίδα. Νῦν ἀνεμιμνήσκετο τοῦ σημαντικοῦ κέρδους τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Αὐτὸν ἄρα γε κατηγόρουν ὅτι τὸν ἐφόνευσε διὰ τὸν κλέψι; Ἡ ὅλων ἰδιαιτέρα ἐπιμονὴ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπὶ διαφόρων ἐπεισοδίων τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, δὲν θὰ εἶχεν ἄλλον λόγον ἢ τὴν ἀποδείξιν τῆς δολοφονίας τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ ὑπὸ τοῦ Μαξίμου.

Ἄλλ' ὁ κόμης λοιπὸν εἶχε φονευθῇ; Ὁ νεανίας μὴ ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης εἰς τὴν Λέσχην, ἡγνώνει τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐὰν αἱ εἰκασίαι τοῦ Μαξίμου ἦσαν ἀκριβεῖς, πῶς θὰ ἀπεδείκνυε τὴν ἀθωότητά του;

Διὰ φαινομένου, προερχομένου ἐκ βιαίου ἀγῶνος τοῦ πνεύματος, ἡ ἀνάμνησις ἀπάσης τῆς ἐσπέρας ἐκείνης τῷ ἦλθε κατὰ νοῦν μεθ' ὅλων τῆς τῶν λεπτομερειῶν.

Ὅ,τι εἶχεν εἶπει ὁ ἀνακριτὴς ἦτο ἀκριβές. Ναί, εἶχε χάσει· ναί, ἐνεθυμεῖτο τὴν ταραχὴν του, συνεπεία τῆς ἀπωλείας του καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ὁλοκλήρου τῆς πρὸ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ κειμένης περιουσίας. Ναί, εἶχεν ἀναχωρήσει στιγμὰς τινας πρὸ τοῦ τελευταίου τούτου. Ἄλλ' ὅ,τι μόνος ἐγίνωσκεν ἦτο ὅτι ἡ ταραχὴ ἐκείνη προεκαλεῖτο ἐκ τῆς σκέψεως τῆς Ἀλίκης, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ, χωρὶς νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν νεάνίδα θέσιν, ἂν οὐχὶ ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικήν της, τοῦλάχιστον κατάλληλον καὶ εὐάριστον.

Ναί, εἶχε παίξει, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ εἰς τὴν τύχην τοῦ παιγνιδίου, φερνὴν ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἀποκατάστασίν του. Ἡ τύχη τῷ ἐφάνη δυσμενής· κατὰ κακὴν τύχην ἔχανε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, καὶ κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου εἶχε κερδίσει ὁ κύριος Δυβουᾶ τὰ ὀλίγα του τραπεζικὰ γραμμάτια. Ἐὰν εἶχεν ἀναχωρήσει τῆς Λέσχης, κατὰ τὴν ὥραν, ἣν τῷ εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, τοῦτο προῆλθε, διότι ἔσπευδε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Παυῆν, εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ὀρίσει ἡ μνηστή του.

Ἡ θέσις τοῦ νέου ἦτο λίαν κρίσιμος. Ἀφ' ἐνὸς συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῶν δεσμῶν, οἵτινες τὸν συνέδεον πρὸς τὴν μητέρα του, ἣν ἐλάτρευε, καὶ τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀποκτηθεῖσαν θέσιν, ἔστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς τιμῆς του, τῆς ζωῆς του· ἀφ' ἑτέρου, εἶχε νὰ διαφυλάξῃ ἕτερον ἐπίσης πολύτιμον ἀγαθόν, τὴν ὑπόληψιν τῆς μνηστῆς του.

Ἐπρεπε ν' ἀγωνισθῇ διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων, ἀσθενεστάτων, φεῦ! Τὸν κατηγόρουν ἐπὶ ἐγκλήματι· καὶ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε διαπράξει.

Ὁ κύριος Περνελέν παρετῆρει τὸν κατηγορούμενον, οὐτινος ἡ σιωπὴ ἐσήμαινε σχεδὸν ὁμολογίαν. Θριαμβεύων ἤδη ὁ ἀνακριτὴς εἶπεν εἰς τὸν γραμματέα του:

— Κύριε Βιλλάρ, εὐαρεστηθῆτε νὰ σημειώσῃτε ὅτι ὁ κατηγορούμενος τηρεῖ σιωπὴν, συνεπεία τῆς παρατηρήσεώς μου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε ἀνακριτά, νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀνέκραξεν ὁ Μαξίμος, κατὰ τῆς ἐρμηνείας, τὴν ὁποίαν ἀποδίδετε εἰς τὴν σιωπὴν μου. Δύνασθε νὰ ἐξάγετε δυσμενῆ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μου, τὰ ὁποῖα δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω. Παρεξηγεῖτε τὴν στάσιν μου.

— Πολὺ καλὰ, ὁ γραμματεὺς θὰ σημειώσῃ τὴν παρατήρησίν σας. Ἀναγνωρίζετε ἐν τούτοις ὅτι ἀνεχωρήσατε καθ' ἣν ὥραν σὰς εἶπον;

— Διατί μοῦ θέτετε τὴν ἐρώτησιν αὐτήν;

— Δύναμαι νὰ μὴ σὰς ἀπαντήσω· ἐν τούτοις σὰς λέγω ὅτι εἶνε μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἐὰν τὴν κάμνω, τὴν κάμνω ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀνεχωρήσατε εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον· ἡμπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ἐνθυμεῖσθε τοῦλάχιστον ὅτι ἐγκατελείψατε τὴν Λέσχην πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κόμητος;

— Νομίζω.

— Ποῦ διήλθατε τὸν καιρὸν σας ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης καὶ τέταρτον τῆς ἐσπέρας τῆς εἰκοστῆς πέμπτης παρελθόντος Δεκεμβρίου μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας;

Ὁ Μαξίμος ἀνεσκίρτησεν. Ἡ ἀνάκρισις εἶχε φθάσει εἰς τὸ ὀξύτερόν της σημεῖον· ἔθιγε νῦν πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ νεανίας εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διατηρήσῃ μυστικά. Τί νὰ κάμῃ; ὅθεν ἀπεκρίθη ταχέως:

— Ἥμην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Τὸ ἐσημειώσατε, γραμματεῦ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν οὗτος.

— Ἐχει καλῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς ἐκβάλλων τόνον ἱκανοποιήσεως. Ἐβεβαιώθη ὅτι μόνον κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν εἰσῆλθατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ὁ Μαξίμος τεθορυβημένος δὲν ἀπεκρίθη.

— Καί, ἐπανάλαβεν ὁ δικαστής, δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς καταθέσεως ταύτης διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ θυρωροῦ τῆς οἰκίας σας· δὲν διήλθατε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν σας τὸν καιρὸν σας. Παύσατε νὰ ὑποκρίνεσθε καὶ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀπαντήσετε εὐκρινῶς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

Ὁ δυστυχὴς φοιτητὴς εἶχε περιπλακῇ εἰς ἀδιέξοδον, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Καταβιάσας τὴν κεφαλὴν ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ διὰ συγκεκινημένης φωνῆς ἀπεκρίθη:

— Δὲν γνωρίζω τί ἔκαμα ὅταν ἐξῆλθον τῆς Λέσχης· ἤμην κουρασμένος καὶ δὲν εἶχα διαθέσιν, συνεπεία τῆς ἀπωλείας τὴν ὁποίαν ὑπέστην· περιεπάτησα...

— Ἐπὶ πέντε ὥρας, εἶπε, σαρκαστικῶς ὁ ἀνακριτὴς, μὲ τὸν ἀθλιο καιρὸ ποῦ ἔκαμνε, μὲ τὸ χιόνι...

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπὶ δέματος ἐπὶ τοῦ γραφείου του τεθειμένου, τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἀνέπτυξε· περιεῖχεν ἐνδύματα.

— Ἴδου πράγματα κατασχεθέντα εἰς τὴν οἰκίαν σας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συλλήψεώς σας, τ' ἀναγνωρίζετε;

— Ναί, εἶνε ἰδικὰ μου.

Ὁ δικαστὴς ἀναπτύξας τὴν περισκελίδα, τὴν ἔθεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κατηγορούμενου.

— Ἴδατε, εἶπε, τὸ πανταλόνιον αὐτό· εἶνε καταλασπωμένον ἀπὸ βόρβορον· ἡ ἀνάκρισις ὑποθέτει ὅτι κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου ἐφέρατε τὸ πανταλόνιον αὐτό.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀναγνωρίζω πράγματι ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐφόρουν τὸ πανταλόνιον αὐτό.

— Λοιπὸν θὰ σὰς εἶπω τί ἐκάματε ἀπὸ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον ἕως τὰς τέσσαρας τὸ πρωί. Ὅ,τι μέλλω νὰ σὰς διηγηθῶ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων, ὅσα μέχρι τοῦδε σὰς εἶπα. Ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοί σας πόροι ἐξηντλήθησαν, ἕνεκα τῶν ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἀπωλειῶν σας, ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήτε τὸν λαμπρὸν βίον, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσθε συνειθισμένοι. Ἐκ τύχης παρευρέθητε εἰς τὸ κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ καὶ ἡκούσατε τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ τελευταίου τούτου, ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ εἰς ὠριμένην ὥραν: εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ ἡμίσειαν. Ἀνεχωρήσατε τῆς Λέσχης στιγμὰς τινας πρὸ τοῦ εὐτυχοῦς παίκτη, τὸν ὁποῖον περιεμείνατε πῆθανῶς καθ' ὁδόν. Ὅταν ἐξῆλθε, τοῦ ἐπροτεῖνατε ἀναμφιβόλως νὰ τὸν συνοδεύσετε ὑφ' οἰανδήποτε πρόφασιν, καὶ τὸν ἐδολοφονήσατε διὰ τὸν κλέψετε τὰς διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ εἶχε κερδίσει.

— Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία, κατὰ τῆς ὁποίας διαμαρτύρομαι παντὶ σθένει.

— Μία ἄρνηςις δὲν ἀρκεῖ πρὸς ὑποστήριξιν ἀνευ ἀποδείξεων.

— Καὶ τί ἀποδείξεις θέλετε νὰ σὰς φέρω;

— Εἰπάτέ μοι λοιπὸν ποῦ διήλθατε τὸ μεσολαβοῦν διάστημα ἀπὸ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον μέχρι τῆς τετάρτης τῆς πρωίας;

— Μήπως δύναμαι;

— Τότε λοιπὸν ἐπιτρέψατέ μοι ὑπὸ τοιούτους ὅρους νὰ ὑποστηρίξω τὴν διαβεβαίωσίν μου· θὰ σὰς ἀποδείξω ἀμέσως ὅτι εἰσθε ἀληθῶς ὁ δολοφόνος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Ψεῦδος! ἀνέκραξε μετ' ἀγανακτικῆς ὁ Μαξίμος.

Χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ νέου, ὁ δικαστὴς ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ ἔρευνα ἐβεβαίωσε, ὅτι οὐδεὶς ἕτερος ἐκτὸς ὑμῶν ἐγκατέλειπε τὴν Λέσχην παρὰ μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θύματος.

— Καὶ αὐτὸ σὰς κάμνει νὰ συμπεράνετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος!

— Αὐτὸ δὲν θὰ ἤρκει, καίτοι εἶνε σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς κατηγορίας· ἀλλά, ἀφίσατέ με νὰ ἐξακολουθήσω. Ποῦ διεπράξατε τὸ ἐγκλημα; ἀγνοῶ. Τὸ πτώμα

τοῦ κόμητος εὐρέθη εἰς Παντέν, ἐντὸς ἀσκητοῦς ὀρυχείου, κειμένου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λοφίσκου τῶν «Λειβαδίων τοῦ Ἀγίου Γερβασίου». Ἐντὸς ἡ ἐκτὸς τῶν Παρισίων διεπράχθη τὸ ἐγκλημα; Ἀγνωστον. Ἀλλὰ συνδυάζοντες τὴν μεταξὺ τοῦ ὀρυχείου καὶ τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» ἀπόστασιν, πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας σας, εὐρομεν ὀρθῶς ὅτι τὰ δύο ταῦτα σημεῖα τῆς ἀνακρίσεως συμπίπτουσιν ἀκριβῶς.

Τὸ ἔνδυμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον πρὸ ὀλίγου σᾶς ἔδειξα, καὶ τὸ ὅποτον ἀνεγνωρίσατε ὡς ἰδικόν σας, ἀποδεικνύει ἐναργῶς ὅτι τὸ ἐφέρατε εἰς περιστάσεις ἐχούσας σχέσιν πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἀποκαλυφθέντα γεγονότα. Τῷ ὄντι, τὸ πανταλόνιον αὐτὸ εἶνε κηλιδωμένον ἀπὸ ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν, ὅπερ ἀποδεικνύει πορεῖαν μακροτάτην εἰς δρόμους βορβορώδεις· καὶ γινώσκετε τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ἐγώ, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ ἔτους, μὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, δὲν ἠδύνασθε νὰ μεταβῆτε μέχρι Παντέν, χωρὶς ν' ἀποφέρητε τὸν ἐπὶ τοῦ ἐνδύματος τούτου προσκολληθέντα βόρβορον.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι αἱ διηγήσεις σας εἶνε ἀπολύτως ψευδεῖς καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνδύματος τούτου ἔχνη δὲν δύνανται νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὰ συμπεράσματα τὰ ὁποῖα κάμνετε. Δὲν ἐδολοφόνησα ἐγὼ τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ, τὸν ὅποτον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ τῆς Λέσχης δὲν ἐπανεῖδον πλέον!

— Ὡστε ἀρνείσθε ὅτι ἐφονεύσατε τὸν κόμητα;

— Ναί, μάλιστα.

— Ν' ἀρνῆσθε, εἶνε πᾶγμα εὐκολώτατον· ἀλλὰ ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι σᾶς κατηγοροῦμεν, σᾶς κατηγοροῦμεν συνεπεία πολλῶν ἀποδείξεων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας. Κατηγορεῖσθε ἐπὶ δολοφονίᾳ μετὰ κλοπῆς καὶ ἡ κατηγορία στηρίζεται ἐπὶ στερεωτάτων βάσεων· περιπλέον εἶνε γνωστὸς, μεθ' ὅλας τὰς ληφθείσας προφυλάξεις σας, ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐδολοφονήσατε τὸν κόμητα.

— Ἀκόμη ἡ συκοφαντία αὐτή!

— Πρὸς διαπράξιν τοῦ ἐγκλήματός σας μετεχειρίσθητε μέσον πολὺ ὀλίγον σύνθητες. Καταφρονούντες τὴν χρῆσιν τῶν συνήθων μέσων, ἐφονεύσατε τὸν κόμητα διὰ τρόπου τοιούτου, ὥστε νὰ πιστευθῇ ὅτι ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου.

Ὁ νεανίας δὲν ἀπεκρίθη· ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθησεν:

— Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος διεπράξατε τὴν δολοφονίαν αὐτὴν, ὑποχρεώσαντες τὸ θῆμά σας νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ ἐκ τῶν σφοδρότερων δηλητηρίων τοῦτο. Πραγματικῶς, ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ ἔχων πλήρη πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην, δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ὑποπτευθῇ τοὺς σκοποὺς σας. Εὐκόλως λοιπὸν θὰ τὸν ἠναγκάσατε νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ δηλητήριον αὐτό.

— Σεῖς, ὁ ὁποῖος εἰσθε τόσον καλῶς πληροφορημένος, κύριε ἀνακριτά, ὁ ὁποῖος μὲ κατηγορεῖτε δι' ἐγκλημα, τὸ ὅποτον δὲν

διεπράξα, δὲν μοι καθιστᾶτε γνωστὸν τὸν τρόπον δι' οὗ ἀποδεικνύετε τὰς λεπτομερείας τῆς δολοφονίας αὐτῆς; Διότι τέλος ὄχι μόνον μὲ καταγγέλλετε ὡς ἐνοχον, ἀλλὰ μοῦ καθιστᾶτε γνωστὸν προσέτι, ὅτι, τῇ βοηθείᾳ ἐνός ἐκ τῶν δραστηκωτέρων δηλητηρίων ἐφόνευσα τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ.

— Σᾶς παρετήρησα ἤδη, κύριε, ὅτι ὁλαί μου αἱ ἐρωτήσεις ἔχουν τὴν ἀξίαν τῶν· σᾶς λέγω δὲ καὶ πάλιν ὅτι δὲν τὰς κάμνω ἐκ τύχης, ἀλλ' ἐσκεμμένως. Ὅλαι, αἱ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως ἀνακαλυφθεῖσαι ἡθικαὶ ἀποδείξεις, αἵτινες ἐβοήθησαν ὅπως ὑποστηριχθῇ ἡ ἐνοχή σας, δὲν θὰ ἤρουν ἴσως νὰ τὴν ἀποδείξωσιν ἄνευ τῶν ἡθικῶν ἀποδείξεων, τὰς ὁποίας μέλλω νὰ σᾶς εἴπω.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διήγημα Περσικόν

Α'

Ἐξῆς ποτὲ ἐν τῇ ὥραίᾳ τῆς Περσίας πρωτευούσῃ Ἰσπαχάν σουλτάνος τις, ὅστις δὲν ὠμοίαζε σχεδὸν τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, τῶν ὁποίων διεβίβασαν ἡμῖν οἱ περιηγηταὶ τὰς εἰκόνας καὶ τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Ροκνεδδίν-Κάρς-Σάχ — τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομά του — εἶχεν ἑξῆς ἀλλοκότους· καὶ ἦτο μὲν κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν ψυχὴν μικρὸς δαίμων καὶ ἔκοπτε κατ' ἔτος ἑκατοστύνας τινὰς κεφαλῶν, οὐδέποτε ὅμως ὑπέγραψε φερμάνιον ζημιῶν τὰ δικαιώματα ἢ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὑπηκόων του, οὐδὲ ἐδύνατό τις νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸν εἶδε ποτε ἐργαζόμενον μετὰ τῶν ὑπουργῶν του· ἦτο δὲ πασίγνωστον ὅτι ἐκοιμᾶτο ἐνωρίς καὶ ἐξηγείρετο ἀργά. Τύψεις συνειδότος δὲν ἠσθάνθη ποτέ, καὶ ἐλικνίζετο ἀδιακόπως ἐκ τῆς τερπνῆς ἡδονῆς, τῆς πληρούσης πάντοτε μίαν καρδίαν καθ' ὅλα εὐχαριστημένην.

Ὁ Ροκνεδδίν ἦτο ἀληθὲς φιλόσοφος. Ἀπῆλανε τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς μὲ ὀληντὴν ἀπλότητα ἀγαθοῦ χωρικοῦ, μακρὰν τῶν ὑποθέσεων εὐρίσκομένου· ἄλλως δέ, ἡγάπα τὰς τέχνας, ἐπροστάτευε τοὺς καλλιτεροῦντας αὐτάς, καὶ ἐδέχετο εἰς τὴν Αὐλὴν τρυ, μετ' ἰδιαιτέρας ὅλης εὐνοίας, τοὺς ποιητάς, τοὺς ἱστορικοὺς καὶ ἐν γένει τοὺς πεπαιδευμένους.

Σημειωτέον ὅτι ὁ ρηθεὶς σουλτάνος δὲν ἦτο γέρων, ἀλλ' ἄκμαος εἰσέτι καὶ ἀπολαύων πλήρη ὑγείαν.

Βραχύς, ζωηρὸς καὶ ξηρὸς, ἔφερε μακρὰν ὑπόλευκον γενειάδα, καταβαίνουσαν μέχρι τοῦ στήθους· ἵππευεν ὡς κένταυρος, καὶ ἐθήρευε τὰς τίγρεις μετ' ἀφοβίας ὀντως ἡρωϊκῆς.

Ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη ἐβασίλευε, καὶ τὰ πρῶτα δέκα ἔτη παρῆλθον χωρὶς φωνὴν παραπόνων νὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, δηλαδὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 18...·, ἀφίχθη εἰς Ἰσπαχάν νέος τις Γάλλος, Γεώργιος Ρανσὺ καλούμενος· ἦτο καλλιτέχνης καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἀπὸ πενταετίας σχεδὸν εἶχεν ἐγκαταλίπει τὴν Γαλλίαν, ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ τυχοδιωκτικοῦ ἐκείνου πνεύματος, ὅπερ ἀναγκνύει τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἥρωας, ἢ ληστές, ἢ ἀλήτας. Ἐπισκεφθεὶς ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἦλθε τέλος καὶ εἰς Ἰσπαχάν, ἐκτεθκρωμένος εἰσέτι ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἃς ἀφῆκεν εἰς τὴν νεαρὰν καὶ ἐνθουσιῶδη καρδίαν του ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὥραιων τῆς Χαλιμάς μύθων. Ἦθελεν ἴσως νὰ ἰδῇ ἰδίους ὁμμασιν ὅ,τι πλούσιον καὶ πολυτελὲς ἀνέγνωσεν ἐν τοῖς μύθοις ἐκείνοις.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ζωγράφος· ἐραστὴς δὲ τῆς φύσεως, εὗρεν ὑπὸ τὸν ὥραιον τῆς Ἀσίας οὐρανὸν ὅ,τι ἡ καρδία καὶ τὸ πνεῦμά του ἐδύνατο νὰ αἰτήσῃ. Τὰ δὲ ἀνάκτορα τοῦ Ροκνεδδίν ἦσαν πρὸ πάντων ἀληθὲς τῆς τέχνης ἀριστούργημα. Κῆποι ἀπέραντοι, παραδείσοι ὡς δάση, λίμναι, κιόσκια, πίδακες, κρήναι, ἀνάκτορα ἐκ μαρμάρου καὶ χρυσοῦ, δεξαμεναὶ γιγαντώδεις, ταῦτα ἀπετέλουν τοῦ σουλτάνου τὴν κατοικίαν. Ὅπόσος πλοῦτος δι' ἑνα ζωγράφον ἐνθουσιώδη, ὡς ἦτο ὁ Γεώργιος!

Καθ' ἡμέραν ἦτό τις βέβαιος νὰ τὸν ἀπνιγνῇ ἐκεῖ. Ἐπῆγαινε καὶ ἤρχετο ἀπνίζων καὶ ἱχνογραφῶν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ μόνον περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια.

Δεκαπέντε ἡμέραι παρῆλθον τοιούτοτρόπως.

Κατὰ πρῶτον ἤρχισε νὰ ἱχνογραφῇ δένδρα καὶ κιόσκια καὶ σκιαγραφίας· βραδύτερον δέ, ἐπειδὴ ἡ καθημερινὴ παρουσία του ἐφείλκυσε τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν καὶ τῶν φυλάκων, ἐβιάσθη ἐπὶ τέλους, ἐνδίδων μετὰ πλείστης φιλοφροσύνης εἰς τὰς αἰτήσεις πολλῶν, νὰ ζωγραφίῃ καὶ εἰκόνας. Ἐνίοτε δέ, ἀντὶ νὰ ἀρκῆται ζωγραφίζων πιστῶς τὰς φυσιογνωμίας τῶν πρωτοτύπων του, ὁ πονηρὸς καλλιτέχνης παρεμύρρωνεν αὐτάς.

Μεταξὺ τῶν περιέργων, ὅσοι ἐσυνείθιζον νὰ παρευρίσκωνται τακτικῶς πλησίον του καὶ ἠκολούθουν μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ἔργον του, εὐρίσκετο πάντοτε καὶ κοντὸς τις ἀνὴρ, παχύς καὶ ὀλοστρόγγυλος, ὅστις ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ροκνεδδίν ἐξεπλήρου τὰ ἐντιμότητά του εὐνοῦχου χρέη. Οὗτος, καλούμενος Ἀχμέτ, ἐζήτησεν ὡς ἄλλοι πολλοί, παρὰ τοῦ Γεωργίου τὴν εἰκόνα του. Ἀλλ' ὀλιγώτερον πνευματώδης ἢ ὅσον μάταιος, ὠργίσθη μεγάλως κατ' αὐτοῦ, καὶ ὠρσίσθη ἐκδίκησιν, ὅτε εἶδε τὸν ἄπιστον τρόπον, δι' οὗ ὁ ζωγράφος τὸν παρεμύρρωνεν.

Ὁρεῖλομεν ὅμως χάριν τῆς ἀληθείας νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ ὁ Γεώργιος δὲν ἐφείσθη διόλου αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ὁ Ἀχμέτ ἐζέθηκε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν σουλτάνον, καθυπο-